

ZIRTAK
Julen Galbina

IDAZLEA

Hiltzaile-sena

Aitorpen zintzo batekin hastearren, gero inork ez diezaion inongo kazetariri esan zeinen bizilagun ona nintzen eta zelan agurtzen nuen jendea kaletik gurutzatzerakoan, argi utzi behar dut gero eta beharrizan handiagoa dudala norbait akabatzeke. Norbait diot, modu lauso samarrean, ondotxo dakidan arren nor izango litzatekeen nire biktima. Alu arraio horrek ez dit aparteko ezer egin, ez behintzat ezer eskandalagarririk, baina zenbat eta denbora gehiago igaro hura garbitu gabe, orduan eta min handiagoa sentitzen dut sabelean, min benetakoa, etengabeko ziztada baten antzekoa. Badakit tipoa hiltzen dudan egunean amaituko dela berak eragiten didan mina, baina, bitartean, kezkatuta bizi naiz: hasieran uste nuen ultzera bat zela, baina medikuek ezetz diote, urduritasuna baino ez dela. Ni, ordea, zerri horrek eragindako minbizia ez ote den hasi naiz pentsatzen.

Lehen dena errazagoa egiten zitzaidan: nobela bat idazten hasten nintzen, sortzen nituen zenbait pertsonaia, euren inguruan eraikitzen nuen mundu bat... eta bizitza errealean norbaitek potroak puzten bazizkidan, nobelako pertsonaiaetako bat hiltzen nuen, astiro, haren fikziozko sufrimendua dastatuz, eta, hurrengo egunean, bizitza errealeko kaparra horri begiratu, eta aurpegi zurbilagoa igartzen nion beti.

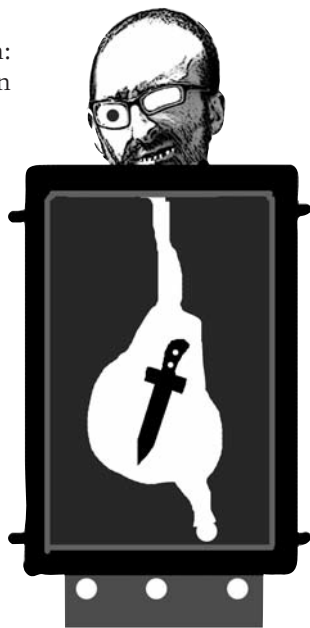
Sorkuntza eta budua odoleko lehengusuak dira. Ez alferrik, maiz entzungo diozu edozein sortzaileri arrazoi horrexegatik idazten duela, pintatzen duela, eskulturak egiten dituela edo musika konposatzen duela, alegia, bere hiltzaile-sena modu zibilizatua goan bideratzeko. Azkena Julian Schnabel izan da: "Pintatzeari utziko banio, kartzelan amaituko nuke". Baina sortzaileen aldarr horiek suiziden mehatxuen antzekoak dira. Benetako suizidak teilatu-

INIGO AZKONA

Sortzaileak, oro har, koldarrak dira: lehendik eginda dagoena hobetu beharrean, hutsetik sortzen dute mundua, euren irudi eta antzera, munduaren neurria euren neurrikoa izan dadin

irudia:
Antton Olariaga

ra igotzen dira, salto txiki bat, tirabuzoi bikoitza jauzi karpatuarekin, eta ttak, bozgorailurik gabe hiltzen dira, 0tik 10era bitarteko puntuaziorik espero gabe.

Berriki José Ovejerok *Escritores delinquentes* liburuan azaldu duen moduan, badaude benetako hiltzaile-sena erakutsi duten idazleak ere (Arturo Ripstein ez da idazlea, baina emaiozue katana bat, eta ikusiko duzue), baina salbuespena dira. Sortzaileak, oro har, koldarrak dira: lehendik eginda dagoena hobetu beharrean, hutsetik sortzen dute mundua, euren irudi eta antzera, munduaren neurria euren neurrikoa izan dadin. Hain dira koldarrak, ezen inoiz ez dute onartuko hiltzaile-sena ez dutela sekula besteen kontra erabiliko, ezpada, gehienez ere, euren buruen kontra. Ikusi, bestela, nolako bilakaera duen J. M. Coetzee idazle eta aldi berean pertsonaia, *Summertime* liburuan: "Lanik ez egitearen sedukzioan eroriko banintz, orduan zer? Neure buruari tiro egin beharko nioke", dio.

Baina gero zuzendu egiten ditu bere hitzak: "Ez badut idazten, deprimitu egiten naiz", botatzen du, hasierako asmo odoltsua nabarmen apalduz.

Azkenean, baina, ez bata ez bestea: indarkeria oro idazketaren bitartez kanalizatzeko erabakia hartzen du, eta, ondorioz, bere burua zigortzen du, barazkijale bihurtuz.

Coetzeeren eta Schnabelen asmoak berberak dira finean, nahiz eta oso zalantzazkoa den Coetseek bere burua hilko zuenik idatziko ez balu, eta Schnabelek inor garbituko zuenik pintatuko ez balu. Alderantziz izango da akaso: idazten ez badu, pintatzen ez badu, sortzailea bera hilko da, baina ez suizidatuta, ezpada

ultzera edo minbizi baten erruz, bere gorrotoaren iturri den tipo horrek bizirik jarraitzen duen bitartean. ■

